

Arrest

nr. 262 759 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2021 tot weigering van de afgifte van een humanitair visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 juni 2017 een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Islamabad. Zij wenste haar moeder en stiefvader te vervoegen in België, die hier beiden als vluchteling erkend werden.

1.2. Deze visumaanvraag gezinshereniging werd op 1 december 2017 geweigerd door verweerder onder voorbehoud van een leeftijdsbepalende test. Nadat een leeftijdsonderzoek uitwees dat verzoekster niet minderjarig was en minstens 4 jaar ouder was dan de door haar opgegeven leeftijd die voortvloeit uit de Taskara, werd het visum gezinshereniging op 17 april 2018 definitief geweigerd.

1.3. Op 4 januari 2021 diende verzoekster een visumaanvraag om humanitaire redenen in bij de Belgische ambassade te Islamabad.

1.4. Op 14 juni 2021 weigerde verweerder een visum om humanitaire redenen uit te reiken.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aangezien betrokkene 21 jaar oud volgens haar voorgelegde Taskara- omgerekend ongeveer minstens 25 jaar oud volgens de uitslag van een bottest dd 2018 uitgevoerd door Aziz Medical Centre- zich samen met haar broer (visumaanvraag 56718 OV X) in België wenst te vestigen bij haar meerderjarige Aghaanse stiefvader M.A.(...) en Afghaanse moeder N.S. XA° (...) kan zij met genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarig kind ifv (niet) EU (stief) ouder is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat) De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken . het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat een eerder visum gezinshereniging in 2017/2018 geweigerd werd nadat er valse documenten werden voorgelegd en betrokkene na een bottest uitgevoerd door Aziz Medical Centre dd 2018 destijds minstens 22 jaar oud bleek te zijn , dus heden ongeveer minstens 25 jaar oud. Het is onduidelijk waarom betrokkene leeftijdsfraude pleegde en 3 geleden geen humanitair visum aanvraag. Betrokkene dient de aanvraag samen in met de meerderjarige broer, zij is niet familiaal geïsoleerd Zij zou financieel afhankelijk zijn van de familie in België wat begrijpelijk is, zij kan echter verder financieel gesteund worden vanuit België, omwille van een slechte economische situatie in het land van herkomst kan er geen humanitair visum worden afgegeven. Verder is betrokkene ruim meerderjarig waardoor van haar verwacht wordt zelfstandig te kunnen wonen, mogelijk zelf een gezin te stichten, maar niet meer bij de stiefvader en moeder te gaan inwonen in België. Betrokkene zou zich in een precare situatie bevinden, in deze kan de vraag zich gesteld worden waarom het dossier de afgelopen 2/3 jaar stil lag en er niet gepoogd werd om reeds vroeger een humanitair visum aan te vragen en naar België te reizen : de periode 06/11/2018 tot 01/2021 bevat in het administratief dossier geen enkele tussenkomst van derden. De aanvraag bevat geen dringende aanwijzingen die wijzen op een precare situatie conform art3 van het EVRM , dit artikel vormt geen absoluut recht, er is geen concrete aanwijzing van een risico op foltering of mensonterende behandeling. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden : betrokkene is 21 jaar op basis van zijn voorgelegde documenten doch ouder op basis van de resultaten van 'Aziz Medical Centre' / voorgelegde bottest dd 2018, en gezinshereniging ingediend door meerderjarige kinderen werd niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet. Het humanitair visum dewelke door betrokkene dd 01/2021 aangevraagd werd betreft een gunst dewelke slechts in zeer uitzonderlijke gevallen door de DVZ worden toegestaan : het wordt echter niet opportuun geacht dat betrokkene zich samen met haar broer alsnog in België komt vestigen. Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden door het plegen van leeftijdsfraude en dient hier in zekere zin thans de gevolgen van te dragen. Het is eveneens vreemd dat door betrokkene een visumaanvraag wordt ingediend om samen te reizen met een tweelingbroer die op dezelfde dag als betrokkene geboren zou zijn, doch die na een botscan dd 2018 2 jaar ouder is dan zichzelf (minstens 24 jaar, betrokkene minstens 22jaar) is ; dit element wordt niet in twijfel getrokken door de raadsman van betrokkene waardoor de er geen zekerheid is omtrent de werkelijke identiteitsgegevens van aanvraagster en de familiale levensomstandigheden in het land van herkomst onduidelijk zijn en tot nader order blijven. Het is minstens vreemd te noemen dat na een bottest dd 2018 betrokkene enerzijds een tweeling is en

anderzijds 2 jaar jonger is dan de tweelingbroer. Betrokkene heeft verder de mogelijkheid om verder contact te onderhouden met de familie in België via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere en kan verder financieel gesteund worden vanuit België (infra) zonder zich daar te vestigen op basis van humanitaire gronden. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van:

*"- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen);
- artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht;
- de formele motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel; het redelijkheidsbeginsel."*

Zij betoogt als volgt:

"(...) In casu werd de afgifte van het humanitair visum aan verzoekster geweigerd omdat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zouden zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing gaat verder dat een eerder visum gezinshereniging werd geweigerd nadat er valse documenten zouden zijn voorgelegd.

De beweerde valsheid van de voorgelegde documenten, onder meer de geboorteakte en het celibaats-attest, volgt uit het feit dat uit een botscan zou blijken dat verzoekster destijds een leeftijd zou hebben gehad die ongeveer vier jaar hoger lag dan haar leeftijd overeenkomstig de voorgelegde identiteits-documenten, quod certe non, terwijl haar tweelingbroer volgens diezelfde botscan nog eens twee jaar ouder zou zijn, quod certe non.

De gunst van het humanitair visum wordt aan verzoekster niet toegekend omdat zij zou hebben getracht de Belgische overheid te misleiden door het plegen van leeftijdsfraude, quod non, en omdat de gemachtigde oordeelt dat zij daarvan de gevolgen dient te dragen.

Verzoekster is formeel dat er geen sprake is van enige vervalsing.

Zij is van oordeel dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de door haar voorgelegde gelegaliseerde documenten vals zouden zijn en waarom een grotere bewijswaarde dient te worden gekoppeld aan de resultaten van de botscan en andere testen dan aan de door verzoekster voorgelegde officiële akten.

Immers is genoegzaam bekend dat er problemen kunnen reizen met de resultaten van een botscan.

In casu dient bovendien opgemerkt dat de resultaten van de botscan worden voorgelegd zonder dat daaraan enige foutenmarge of standaarddeviatie wordt gekoppeld. Nochtans is aan een dergelijk wetenschappelijk resultaat steeds een foutenmarge verbonden, marge die overigens steeds in rekening moet worden gebracht in het voordeel van de betrokkene.

Dat verzoekster bovendien niet in de mogelijkheid verkeert om te controleren of de resultaten van de bot- en andere uitgevoerde testen in overeenstemming zijn met de gehanteerde onderzoeksmethode nu in de verslagen niet wordt vermeld overeenkomstig welke tabellen wordt besloten tot de leeftijd van verzoekster (vb. de Methode van Greulich en Pyle of de Methode van Tanner en Whitehouse). Zo kan verzoekster evenmin verifiëren of de vereiste pertinente medische en ethische standaarden werden gerespecteerd.

Ingevolge de gebrekkige informatie met betrekking tot de botscan waarnaar wordt verwezen, is het voor verzoekster niet mogelijk in alle duidelijkheid te oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Dat het motiveringsbeginsel bijgevolg werd geschonden.

Verzoekster is van voorts oordeel dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de door haar voorgelegde documenten vals zouden zijn en waarom een grotere bewijswaarde dient te worden gekoppeld aan de resultaten van de botscan en andere testen dan aan de door verzoekster voorgelegde officiële akten.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Nu de motivering van de bestreden beslissing zich louter baseert op het beweerde gebruik van valse stukken, quod certe non, valsheid die louter wordt afgeleid uit een gebrekkige bot- en andere test, doet zich in casu een schending van de motiveringsplicht voor. De bestreden beslissing is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Dat de gemachtigde bovendien op niet-zorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoekster en haar broer geen tweeling kunnen zijn, nu bijvoorbeeld een DNA-onderzoek dit had kunnen aantonen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.23). In casu werd het zorgvuldigheidsbeginsel duidelijk niet nageleefd.

Dat de verwerende partij op onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat geen humanitair visum aan verzoekster kan worden toegekend ingevolge de resultaten van een omstreden botscan. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Waar de bestreden beslissing nog stelt dat "dit element [de resultaten van de botscan] niet in twijfel wordt getrokken door de raadsman van betrokkene", alsof verzoekster zich derhalve aansluit bij het resultaat ervan, quod certe non, gaat de bestreden beslissing manifest in tegen de inhoud van dat administratief dossier gezien daaruit niet kan blijken dat de resultaten werden overgemaakt aan de raadsman van verzoekster, laat staan aan verzoekster zelf.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg manifest onzorgvuldig werd voorbereid nu deze ingaat tegen de inhoud van het eigen administratief dossier.

Waar de verwerende partij aldus motiveert tegenstrijdig aan de inhoud van het administratief dossier, schendt de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel (vgl. RvV 16 oktober 2012, 89.864).

Dat de bestreden beslissing bijgevolg een schending inhoud van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen);*
- artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet;*

- de materiële motiveringsplicht;
- de formele motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel; het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Dit is in casu het geval. De bestreden beslissing verwijst naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en zet genoegzaam en duidelijk uiteen waarom er geen humanitair visum kan worden afgegeven. De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing steunt op de hoofoverweging dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen. Vervolgens kunnen de volgende overwegingen worden gelezen:

- verzoekster verblijft niet familiaal geïsoleerd in Afghanistan, daar zij samen met haar broer, die haar tweelingbroer zou zijn, in Afghanistan verblijft;
- verzoekster is ruim meerderjarig (21 jaar volgens Taskara, 25 jaar jaar volgens bottest) en er kan worden verwacht dat zij in staat is zelfstandig te kunnen wonen en zelf een gezin te stichten in plaats van te gaan inwonen bij de moeder en de stiefvader in België;
- verzoekster kan in Afghanistan verder financieel worden gesteund vanuit België, een slechte economische situatie van een land is op zich geen motief voor de afgifte van een humanitair visum;
- verzoekster zou in een precare situatie zitten, maar de vraag wordt gesteld waarom het dossier dan de afgelopen 2/3 jaar stillag en er in de periode november 2018 tot januari 2021 geen enkele tussenkomst van derden werd gedaan;
- de aanvraag bevat geen dringende aanwijzingen die wijzen op een precare situatie in het licht van artikel 3 van het EVRM;
- verzoekster heeft de mogelijkheid om contact te onderhouden met haar familie in België via de moderne communicatiemiddelen.

Tevens wordt erop gewezen dat het onduidelijk is waarom verzoekster drie jaar geleden bij de aanvraag van een visum gezinshereniging leeftijdsfraude heeft gepleegd en dat het onduidelijk is waarom er dan geen humanitair visum werd aangevraagd. Er wordt ook op gewezen dat verzoeksters tweelingbroer volgens de bottest twee jaar ouder is dan haar waardoor er geen zekerheid is over de werkelijke identiteit van verzoekster en de familiale omstandigheden onduidelijk zijn en blijven.

2.6. Gelet op het voormelde komt de Raad samen met verweerder tot de conclusie dat de bestreden beslissing niet “*louter*” is gebaseerd op de leeftijdsfraude die door verzoekster werd gepleegd zoals ze ten onrechte voorhoudt in haar verzoekschrift. Echter spitst verzoekster zich in haar verzoekschrift wel volledig toe op deze aangekaarte leeftijdsfraude en betwist ze formeel dat er sprake was van enige vervalsing. De andere motieven van de bestreden beslissing, die haar op zich reeds kunnen schragen, laat verzoekster echter totaal onbesproken.

2.7. Zelfs indien verzoeksters kritiek op het motief inzake de leeftijdsfraude gegrond zou zijn, kan dit dus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Daar kan ten eerste nog aan worden toegevoegd dat de in punt 1.1. bedoelde beslissing steunde op leeftijdsfraude n.a.v. de resultaten van een uitgevoerde botscan die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoekster is hiertegen niet in beroep gegaan. Het houdt in dat dit motief, waaraan de bestreden beslissing herinnert, niet meer voor betwisting vatbaar is. Er kan ten tweede nog aan worden toegevoegd dat zelfs indien deze leeftijdsfraude opzij wordt geschoven en verzoeksters Taskara in ogenschouw moet worden genomen, zij ook volgens dit document 21 jaar oud is. Zij is dus alleszins ook volgens de Taskara meerderjarig en dus zijn de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet van toepassing. Zoals gezegd betwist verzoekster de motieven niet die staan opgesomd in punt 2.5 (de diverse streepjes) en volstaan deze om de bestreden beslissing te schragen.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA